

PELEGRINATGE DIOCESÀ A MONTSERRAT- ANY DE LA FE

Homilia pronunciada a la església basílica de Santa Maria de Montserrat el 20 d'abril del 2013

Pare abat i comunitat benedictina,
Germans preveres i diaques,
Pelegrins que heu pujat avui a Montserrat,
Pelegrins de la diòcesi de Vic que vull servir i estimar en Crist Jesús.

Hem pujat com a pelegrins a la muntanya santa que és el tron de santa Maria, Senyora de Montserrat. Hem vingut com a pelegrins per pregar als peus de la Mare de Déu de Montserrat, tot portant en els nostres cors la pregària, que vol ser humil i pobra, per tots nosaltres, per les nostres famílies, per les nostres parròquies, per les nostres diòcesis, per tota l'Església, pel nostre país, per tota la humanitat. Hem esdevingut pelegrins a Montserrat en l'Any de la Fe que ens va convocar el papa Benet XVI amb l'objectiu que fos per a tota l'Església un temps intens de gràcia per a renovar la nostra fe en Crist, per a redescobrir-nos creients, per a fer una lluita espiritual intensa a viure el que la fe ens demana d'escolta de la Paraula, de celebració i de caritat oberta a tots els homes, especialment als petits i als pobres. Sí, l'Any de la Fe és un any de gràcia. I és la gràcia salvadora de Déu la que venim a implorar com a pelegrins a la casa de la Mare de tots els catalans. A ella li demanem que ens sigui intercessora, mitjancera, mare de misericòrdia i de gràcia per a tots nosaltres i per a tots els qui portem al cor.

Santa Maria, Mare de Déu, és pelegrina de la fe. Tota la seva vida fou un pelegrinatge de la fe en què ella va avançar sempre mantenint-se fidel a la seva unió amb Crist. Com ens ensenya el segon Concili Vaticà, Maria va passar al davant, va precedir, en el camí de l'Església, essent figura d'ella, en concret en l'ordre de la fe, de la caritat i de la unió perfecta amb Crist (cf. LG, 63). Maria és gran per la seva fe, perquè va fer el camí de la fe, de l'obediència de la fe, en plena fidelitat. Per això la benaurança de la fe té el seu model en Maria. Maria és gran per la seva fe, com li va dir la seva cosina Elisabet: *Feliç tu que has cregut* (Lc 1,45). La fe fou la seva resposta fidel a la gràcia amorosa de Déu. Ella va avançar en el pelegrinatge de la fe, i ho va fer amb fidelitat i confiança des del moment de l'anunci de l'àngel, fins a la Pentecosta, passant també per la prova de la fe, en paraules del beat Joan Pau II, «potser la més profunda *Kenosi* de la fe en la història de la humanitat, al peu de la creu del seu Fill, Jesucrist» (cf. *Redemptoris Mater*, 18). Amb raó l'Església venera en Maria la realització més pura de la fe. Per això hem esdevingut avui nosaltres pelegrins en l'Any de la Fe als peus de Santa Maria, perquè ella ens sigui, mare, mestra i model de fe per a nosaltres.

Maria, la Mare de Jesús i Mare de l'Església, és la que sempre ens porta a Jesús, el seu Fill i Senyor nostre, Redemptor i Salvador de tota la humanitat. I Jesús és el vivent, el qui viu i regna amb el Pare en l'eternitat de Déu, exercint el seu sacerdocí suprem i etern a favor de la humanitat en el santuari del cel. Sacerdocí que també ara i aquí exerceix a favor nostre en la litúrgia de l'Església, en la celebració de l'Eucaristia. Ell és el qui és viu enmig nostre, donant-se a favor nostre en el sant sacrifici de la missa,

memorial perpetu del seu misteri pasqual, de la seva mort i resurrecció. Ell és viu enmig nostre donant-se en la seva Paraula, donant-se en l'Eucaristia.

La Paraula viva de Déu que ens ha estat proclamada, en la qual es fa present el mateix Crist, ens referia unes paraules de Jesús que ens parlen de manera especial en aquest Any de la Fe i en aquest pelegrinatge: *Ningú no pot venir a mi si el Pare no li concedeix aquest do*. Jesús, com hem escoltat, va dir aquestes paraules en veure com alguns dels qui fins aquell moment el seguien, ara, davant el llenguatge difícil, que demana més i més confiança, l'abandonen, no creuen en ell. I certament la fe és un do que el Pare ens concedeix per a poder creure en el seu Fill. Sí, germans, agraïm avui el do de la fe cristiana, que ens ha estat donat sense cap mèrit nostre. Estimem el do de la fe; guardem-lo sempre com el gran tresor de la nostra vida. Què seria de nosaltres sense la fe? Una vida sense fe, un cor sense fe, és com un dia sense llum, com un paisatge sense horitzó, com una terra sense aigua... Deslliureu-nos Senyor de l'apostasia de la fe. Feu, oh Pare, amb la vostra misericòrdia, que siguem un do vostre per al vostre Fill Jesús, perquè sempre creguem en ell.

La fe és un do del Pare al cor que amb humilitat es deixa sorprendre pel seu amor, manifestat plenament en Jesús, i en Jesús crucificat. No hi ha cap altra paraula de veritable amor que Crist crucificat. En Jesús, en ell, en la seva persona, en la seva vida, en la seva mort i resurrecció se'ns ha obert el cor de Déu. Però obrir els ulls a aquesta revelació de l'amor de Déu és una gràcia immerescuda, gratuïta. El qui es troba amb aquesta manifestació de l'amor de Déu en Jesucrist no pot fer res més que deixar-se estimar. I aquesta és la fe cristiana: «Hem cregut en l'amor de Déu: així el cristià pot expressar l'opció fonamental de la seva vida. No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, la direcció decisiva» (Benet XVI, DCE,1).

La fe és el do de trobar-se amb l'Amor que no mor mai. Per això la fe no té arguments que s'imposin davant del qui no vol creure o no sap creure. Nosaltres els creients no som principalment els qui donem arguments a favor de la fe. Encara que n'hi ha molts i, com ens diu sant Pere, hem d'estar sempre preparats per a donar raó de la nostra esperança. La fe no demana arguments. La fe demana que sapiguem defensar-la davant dels atacs del Maligne, el pare de la mentida. La fe ens demana ser testimonis d'ella, testimonis de Crist amb la paraula i la vida. La fe no ens demana arguments, però sí que ens demana la vida. La fe porta al martiri, a donar la vida per l'Amor que no mor mai. Què hi guanyaria de viure sense l'Amor que dóna el sentit i el significat a la meva vida? Fou aquesta l'opció de Simó Pere i dels apòstols a la pregunta de Jesús: *Vosaltres també em voleu deixar?, ell va dir: Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu*.

Germans estimats, és gran el do de la fe que hem rebut i cal que en donem gràcies contínuament al Senyor. Fem-ho avui especialment en aquest lloc sant del Santuari de la Mare de Déu de Montserrat. Però fem-ho també amb un compromís que brolla de la naturalesa de la mateixa fe. La fe és autèntica en el cor d'una persona, quan aquesta es fa portadora de Crist als seus germans. Nosaltres, els creients en Crist, som aquells que experimentem en el nostre cor aquesta realitat: som d'aquells que moltes

vegades no podem parlar de Déu, que no sabem com parlar de Déu, però encara més, som d'aquells que no podem callar-nos de parlar de Déu. La nostra fe en el cor ens crema. La fe és un foc d'amor que no pot fer res més que cremar, que encendre's per on passa. Per això avui, en aquest Any de la Fe, sentim en el nostre cor la urgència de ser testimonis de la nostra fe amb la vida i amb la paraula. La urgència de ser els nous evangelitzadors que l'Església i el nostre món necessiten. La nova evangelització que les nostres comunitats necessiten, que el nostre país necessita per a tornar a redescobrir la fe que l'ha configurat, les nostres arrels cristianes.

Sant Pere en la primera lectura que hem escoltat es converteix avui en model per a nosaltres d'evangelització, d'anunci de Crist. Ell, com tots els apòstols de tots els segles evangelitza amb la vida, amb els fets i amb la paraula clara i explícita. Ho hem escoltat: *Enees, Jesucrist et dóna la salut. Tabita, aixeca't*. Aquests exemples no ens ho posen molt fàcil. Amb la força del nom de Jesús, Pere va fer que el paralític Enees tornés a caminar. I que aquella dona caritativa, Tabita, tornés a la vida després de morir. Jo no sé quin són els signes que el Senyor obrarà en la seva Església per acompanyar la nova evangelització. Però el que sí que sabem és que ens crida a apropar-nos a les persones concretes que sofreixen en el cos o en l'esperit; a apropar-nos als paralítics que no poden caminar per la vida perquè no tenen forces per a fer-ho, que no poden caminar perquè, tot i tenir capacitats, no saben vers on caminar, no tenen l'horitzó de plenitud que la fe ofereix. El Senyor ens urgeix a posar-nos ben a prop dels qui són morts, tot i viure, perquè els manca el sentit i el significat de la vida. Acostem-nos a ells, anem a tota persona que trobem en el camí de la vida que, sense que ens ho digui amb la paraula, ja ens ho diu amb la seva mirada mancada de la llum de la fe. Acostem-nos a ells i parlem-los d'ells mateixos, de la seva vida, de les seves necessitats materials i espirituals; i parlem-los de Jesús. Com ho feia sant Pere anomenant-los pel seu nom i parlant-los de Crist des de la seva necessitat d'ell en la seva vida concreta.

Sigui avui, en aquest Any de la Fe, la nostra pregària adreçada a Maria, Mare de Déu de Montserrat, la que va formular el venerable Josep Torras i Bages, bisbe de Vic, en la seva visita espiritual: «Verge prodigiosa, tron puríssim on reposà l'eterna Saviesa quan vingué al món a ensenyar el camí de la salvació, aconseguí per als vostres catalans aquella fe que enfonsa les muntanyes, omple les valls i fa planer el camí de la vida.» Amén.